

Sygnatura akt VI Ka 917/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 lutego 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywioł

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski (spr.)

SSR del. Marcin Schoenborn

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Jolanty Mandziej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2014 r.

sprawy **A. G. zd. M.** ur. (...) w Z.

córki P. i J.

oskarżonej z art. 177§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 4 czerwca 2013 r. sygnatura akt II K 328/12

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 635 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- na podstawie art. 42 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

- na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązuje oskarżoną do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów organowi, który dokument wydał,

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych).

Sygn. akt VI Ka 917/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 328/12 Sąd Rejonowy w Zabrze, uznał oskarżoną A. G. za winną przestępstwa z art. 177 § 2 kk, za które wymierzył jej karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

której wykonanie warunkowo zawiesił na trzyletni okres próby. W oparciu o art. 46 § 2 kk orzekł także od oskarżonej nawiązki: na rzecz pokrzywdzonej M. C. (1) w kwocie 8000 zł a na rzecz pokrzywdzonej M. C. (2) w kwocie 5000 zł.

Zasądził Sąd od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa część wydatków w kwocie 2000 zł oraz opłatę.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł prokurator, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonej.

Zarzucał prokurator rozstrzygnięciu: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść a polegający na niezasadnym wysnuciu pozytywnej prognozy kryminologicznej co miało sprowadzać się do orzeczenia zbyt krótkiego okresu próby na jaki warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności a także niesłuszne niezastosowanie wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Wniósł o zmianę wyroku poprzez podwyższenie do 5 lat okresu próby na który warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności i o orzeczenie wobec oskarżonej środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres lat dwóch.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora jest częściowo zasadna i w wyniku jej wniesienia Sąd Okręgowy dokonał określonych zmian w zaskarżonym wyroku.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił fakty. Nikt tych faktów nie kwestionował.

Nie budzi także wątpliwości przyjęta przez Sąd kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonej. Wreszcie ani sam wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej ani też środek karny po myśli art. 46 § 2 kk nie budził zastrzeżeń.

Niemniej rozstrzygnięcie o karze i środkach karnych mimo wszystko Sąd Okręgowy uznał za niewystarczające. Trafnie wywodzi oskarżyciel publiczny, że oskarżona jednak zagraża bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Trzeba bowiem stwierdzić, że oskarżona rażąco naruszyła obowiązki spoczywające na osobie kierującej pojazdem mechanicznym. Bezsprene oskarżona nie obserwowała należycie przedpola jazdy, w szczególności zaś oznaczonego przejścia dla pieszych. Efektem było to, że potrafiła na tymże przejściu dwunastoletnią dziewczynkę i jej matkę.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżona mogła tego wypadku uniknąć o ile tylko prawidłowo obserwowała by przedpole jazdy i zachowała szczególną ostrożność, zbliżając się do przejścia dla pieszych. Tego rodzaju zachowanie czyli brak należytej obserwacji przedpola jazdy i nie zachowanie szczególnej ostrożności w obrębie przejścia dla pieszych jest zachowaniem, które z samej swej istoty stanowi poważne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, mogące doprowadzić do dramatycznych konsekwencji. Tym razem konsekwencje rzeczywiście są dramatyczne, bowiem obydwie piesze doznały bardzo poważnych obrażeń ciała. Na tym tle Sąd Okręgowy rozważył kwestię, czy oskarżona stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym jako kierująca pojazdem mechanicznym, dochodząc do przekonania, że jednak stwarza. Owo przekonanie wynika przede wszystkim z rodzaju i powagi naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. I choć nie na taki okres, jakiego w apelacji domagał się oskarżyciel publiczny, Sąd Okręgowy orzekł wobec oskarżonej środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Nie uwzględnił natomiast Sąd Okręgowy pierwszego zarzutu odwoławczego i nie wydłużył okresu próby, na jaki warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności. Wbrew wywodowi prokuratora na długość tego okresu nie może wpływać to, czy oskarżona naprawiła szkodę i czy kwestionowała swoją winę w toku procesu. Bez wątplenia poczyniona przez Sąd I instancji prognoza kryminologiczna jest prawidłowa a do zweryfikowania czy prognoza ta była trafna, nie jest wymagany dłuższy okres próby. O tym, na jaki okres warunkowo zawiesić trzeba wykonanie kary (oczywiście przy pozytywnej prognozie kryminologicznej) decydować musi to, czy istnieją jednak

obawy, że prognoza pozytywna jest chybiona. Dotyczy to oczywiście oceny sylwetki sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych a w szczególności jego dotychczasowego sposobu życia a także zachowania się po popełnieniu przestępstwa. Negowanie przez sprawców przestępstw nieumyślnych swojej winy nie może być odbierane jako okoliczność wpływająca na zaostrzenie kary, w tym także na oznaczenie okresu próby na jaki warunkowo zawiesza się wykonanie kary. Należy podkreślić, że wypieranie ze świadomości odpowiedzialności za wypadek drogowy, zwłaszcza gdy konsekwencje takiego wypadku są bardzo poważne, jest normalną reakcją obronną psychiki takiego sprawcy. W ocenie Sądu Okręgowego nie istnieją żadne przesłanki do orzeczenia wobec oskarżonej dłuższego okresu próby, choć i okres trzyletni jest okresem dłuższym niż minimalny. Dłuższe okresy próby powinny być orzekane wobec sprawców przestępstw umyślnych, w szczególności wobec sprawców, którzy wchodzą w konflikt z prawem nie pierwszy raz a mimo wszystko można wyprowadzić pozytywną prognozę kryminologiczną.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy skorygował wyrok Sądu I instancji jedynie w zakresie dotyczącym środka karnego, zobowiązując jednocześnie oskarżoną do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów. Nie widział natomiast Sąd Okręgowy żadnych innych uchybień, więc w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.